

ԼԵՄԱՆԻ ԱՓԻՆ

ՇԱՀԷ՛ ԳԱՐԳԱՊԵՏԻՆ

Երկնին բացուող մանկան մը արդար
Նայուածքին նրման՝
Կը ժպտիս անուշ լին կախարդագեղ,
Շուրջդ դարասան, այգի ու պարտէզ,
Մանեակ մը ինչպէս պարանոցիդ շուրջ,
Գգուանով զմրուխտ:

Եւ այգն ամէն օր ոտներով սասափ,
Մազերով ոսկի,
Կ'անցնի փերէդ,
Մինչ վերջալոյսին, երկնի խորէն
Ջուրերուդ կ'իյնան շղար առ շղար,
Ոսկի ու լեւակ,
Արծաթ ու մոխիր:

Յետոյ կը բացուին փերուդ վրայ
Կոհակներ հազար լոյսերու կախարդ,
Մինչ ջուրերուդ ծոց,
Հայելի մթին,
Կը կախուի երկինք, այգի մը ինչպէս
Ողկոյզներով սաք:

Քաղաքն ու գիւղեր ամէն իրիկուն,
Ջուարք ու ծիծղուն,
Լոյսերով առաս,
Նրման նոր Տարուոյ ծառին ծաղկազարդ
Կը բոլորեն քեզ,
Կոյս հողանագեղ,
Որ նայուածքներով կապոյտ ու քրքուն՝
Քեզի կը կանչես հանդիման ծառաւ
Սիրերը մարդոց,
Եւ նուագներու քերտուն վրայ
Յուզումնասքրով,
Կը քանիս զանոնք անդունդներու մութ,
Կասարներու լոյս,
Գէպի հանդիման աստղերն անորոշ:

Ո՛ր կը տրոփէ սիրք բաղափն
Լոյսով ու սիւմով,
Նուագներու ձայն,
Ինքնաշարժերու կռիւնքը կերկեր,
Կը ձուլուին իրար,

Մինչ հաւատներ երգով ու պարով,
Կը դիմաւորեն շոյանով հազար
Աղիններ փարքամ,
Իբրեւ հարսնցու
Շամբուց գիւերուան:

Լին կապուսագեղ,
Երբեմն անդորր, երբեմն երերուն,
Լարէն առկախուած ժամանակներու
Կը լսես այսպէս,
Հազար սիրերու սրտին աղեկէզ
Բացուած ջուրերուդ,
Ծփուն ու բիւրեղ,
Իրիկուան հովի մամուկներուն հետ,
Մինչ վրադ կուգայ
Բանալ իր շողեր,
Տրտում լուսնկան,
Նրման փեռնուած վարդերու ներմակ,
Քեզի պատմելու պատճառն իր ցաւին
Ու տգունութեան:

ԵՂԻՎԱՐԳ

ԵՐԿՈՒ ԱՇՈՒՆ

— Տրտում ես ինչո՞ւ. —
Հարց տուին ծառին
Հովերը աւան.
Եւ սարի լանջին՝
Ծառն այդ առանձին
Արտասուեց անձայն:

— Ես կը մտածեմ
Իմ ցաւին վաղուան,
Երբ ձմեռը գայ: —
Շենջաց մեղմիւ
Ծառն, ու գրկեցին
ձիւղերը զիրար:

Եւ աւանն հովին
Համբոյրէն քախծո՞ս,

Օդապար, դեղին՝
Տերեւներն անոր
Մանեղ հիւսեցին:

— Մի տարի այդքան,
Պիտի հարսնանաս
Դուն կրկին՝ զարնան...
Բայց վա՛յ, վայ Մարդուն,
Ձի ձմեռն անոր
Չունի ալ զարուն: —

Մեղմ փսփսացին
Հովերը աւան,
Ու անցան, գացին:

ՎԱՀՐԱՄ ՄԱՎԵԱՆ